

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 14 Φεβρουαρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 7

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἐγνώριζε λαμπρὰ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἦτο εὐκόλον νὰ προσδεύσῃ ἐντίμως εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, ἂν τὰ τρομερὰ πάθη του, ἡ ἀγρία φιλοχρηματία του, ἡ ἀπειρος φιλαρχία του δέν τον ἔρριπταν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλ' ὡς τε ἦτο τόσο πανοῦργος, ὥστε κατῴρθονε νὰ κρύπτῃ τὴν μοχθηρίαν του ὑπὸ τὴν τραχύτητα τοῦ θλασσινοῦ, καὶ τόσον τον ἐβοηθοῦσεν ἡ τύχη του ὥστε ποτὲ δέν εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὴν παραμιγρὰν ὑποψίαν εἰς τοὺς ἐφοπλιστὰς ἰδιοκτῆτας τοῦ πλοίου του.

Ὁ ναύκληρος Τζὼν Κάρπεντερ, ἄνθρωπος σαράντα ἐτῶν, κοντότερος, ἀλλὰ πολὺ δυνατός, ἐφαίνετο ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν Χάρρη Μάρκελ, μὲ τὸ ὑποῦλον ἐξωτερικόν του, τοὺς ὑποκριτικοὺς τρόπους του, τὴν εὐκολίαν που εἶχε νὰ κολακεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἐμφυτον πανουργίαν του καὶ τὴν κρυφιοσύνην του. Ὅχι ὀλιγώτερον φιλοχρηματίας, ἦτο τόσον ὠμὸς τὴν ψυχὴν ὅσον καὶ ὁ καπετάνιος του, καὶ ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀπαισίαν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν προθύμως ὑφίστατο ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ τρίτος ἀπὸ τοὺς καθημένους εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι, ἦτο ὁ μάγειρος τοῦ «Χάλιφαξ», ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, ἔχων ἰνδοσάξωνικὴν τὴν καταγωγὴν. Ἀφωσιωμένος καὶ αὐτὸς ἐξ ἐλονκλήρου εἰς τὸν καπετάνιον του, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι οἱ σύντροφοί του, ἄξιζεν, ὅπως αὐτοί, ἐκατὸν φορὰς τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας διὰ τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμε μαζὶ τῶν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη.

— Δέν εἰμποροῦμε πιά νὰ μείνωμε ἐδῶ! ἔλεγεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ μὲ χαμηλὴν φωνήν. Πρέπει ἀπόψε κι' ὅλας νὰ φύγωμε

ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταβέρνα... Ἡ ἀστυνομία μᾶς πῆρε μυρουδιά, καί, ἅμα ξημερώσῃ, θά μῃς ξανασακώσουν!

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δέν ἀπήντησεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.

— Πολὺ ἄργεῖ ὁ Οὐίλ Κόρτης! παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ.

— Ἐ! θάρθῃ, τί θὰ κάνῃ;... ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Ἐρεῖ πῶς τον περιμένομεν ἐδῶ, κι' ἐδῶ θὰ μῃς βρῇ.

— Ἄν δέν μᾶς κάνουν τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας νὰ το στρήψωμε ἀπ' ἐδῶ, παρετήρησεν ὁ μάγειρος, ρίπτων ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Ὅπως δὴποτε, διεκήρυξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, εἶνε φρόνιμον νὰ μείνωμεν ἐδῶ! Ἄν ἡ ἀστυνομία ἔλθῃ νὰ κάμῃ κι' ἐδῶ ἐρεύνας, ὅπως 'ς ὅλες τὰς ταβέρνας τῆς συνοικίας, δέν θὰ σταθοῦμε νὰ μᾶς πιάσουν... Εἶνε ἡ πίσω πόρτα καὶ θὰ τὸ κόψωμε λάσπη, ἅμα δοῦμε τὸ παραμικρό...

• Ἡκούσθησαν ἀπ' ἐξω φωναὶ καὶ τρεξίματα... (Σελ. 51, στ. α')

Ἐπὶ τινὰ ἀκόμη λεπτά, ὁ καπετάνιος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του περιωρίσθησαν εἰς τὸ ν' ἀδειάζουν τὰ ποτήρια των, πῶς ἦσαν γεμάτα μὲ γ ρ ὁ γ ἀπὸ οὐίσκου. Ἦσαν σχεδὸν ἀόρατοι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζαν τρία μόνον ράμφη ἀερίοφωτος. Ἀπὸ πᾶν τοῦ ἠκούετο μεγάλη ὀχλοβοή, κρότος πάγκων καὶ σκαμνίων μετακινουμένων, ἔν ὅποῖον ἐκάλυπτε ἐνίοτε κομμία τραχεῖα πρόσκλησις τοῦ ταβερνάρη καὶ τοῦ βοηθοῦ του, πῶς ἐγίνοντο δέκα κομμάτια διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πρῶστηχην πελατεσίαν των. Ἐπειτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἄρχιζαν ἐξαφνὰ τοὺς καυχάδες καὶ τὰς γραθείς. Καὶ αὐτὸ ἐφοβεῖτο περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ὁ Χάρρης Μάρκελ, δὲ αὐτὴ ἡ φασχρία ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ προσελκύσῃ τοὺς ἀστυφύλακας εἰς τὴν ταβέρναν, καὶ οἱ κακούργοι τότε ἀκρι-

605 ἦτο φόβος μήπως ἀναγνωρισθῶν
Εἰς τὴν σειράν τῆς συνομιλίας, εἶπεν
ὁ Τζὼν Κάρπεντερ :

— Ἀρκεῖ μονάχα ναῦρη καμμιὰ
βάρκα ὁ Οὐίλ Κόρτης καὶ νὰ τα κατα-
φέρῃ νὰ τὴν πάρῃ.

— Αὐτὴν τὴν ὥρα θὰ τῶχῃ κάμῃ
κι' ὅλας, ἀπὴντησεν ὁ καπετάνιος. Μέσα
στὰ λιμάνια, πάντα εὐρίσκονται βάρκες
δεμένες στὸ μῶλο χωρὶς τὸν βαρκάρη.
Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ πηδήσῃς μέσα καὶ
νὰ λύσῃς ὅποια θέλεις . . . καὶ ὁ Κόρ-
της τώρα πιά θὰ τὴν ἔχῃ πάγῃ σὲ
μέρος ἀσφαλισμένο . . .

— Μὰ οἱ ἄλλοι ἐπτά ; ἠρώτησεν ὁ
Ρανυᾶς Κώρ, θὰ μπορέσουν νὰ πᾶνε ἐκεῖ ;

— Βεβαίως, ἀπὴντησεν ὁ Χάρρης
Μάρκελ, ἀφοῦ εἶσαι ἐμεῖναι σύμφωνοι,
καὶ θὰ καθίσουν ἐκεῖ νὰ φυλάγουν τὴν
βάρκα, ἕως τῆ στιγμῇ ποῦ θὰ μπαρ-
κάρωμε !

— Αὐτὸ πο μ' ἀνησυχεῖ, παρετήρη-
σεν ὁ μάγειρος, εἶνε ὅτι ἔχομε μία ὥρα
ἐδῶ, καὶ ὁ Κόρτης δὲν ἐφάνηκε ἀκόμα !...
Μήπως καὶ τὸν ἐπίασαν ;

— Κ' ἐμένα μ' ἀνησυχεῖ περισσότε-
ρο, ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, νὰ
μάθω ἂν τὸ καράβι εἶνε ἀραγμένο στὴ
θέσι τοῦ ἀκόμα . . .

— Ἐκεῖ εἶνε ἀκόμα . . . εἶμαι βέ-
βαιος ! ἀπὴντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ἀφοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν
πρὸς τὸν ναύκληρόν του, ἔμεινε πάλιν
σιωπηλὸς ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐσυλλο-
γίζετο τὴν κινδυνώδη θέσιν των, τῆς ὁ-
ποίας ὁπωσδήποτε ἐπλησίαζεν ἡ λύσις.
Ἡ τοῦ ὕψους, ἡ τοῦ βάθους ! Καὶ ἐπει-
δὴ εἶχε πεποιθῆσιν εἰς τὰς πληροφορίες
αὐτοῦ, ἐπανέλαβε μετ' ὀλίγον :

— Ὅχι . . . τὸ καράβι δὲν ἔφυγε,
διότι αὐριοὶ μάλιστα πρόκειται νὰ σαλπάρ-
ρῃ . . . Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις !

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα
κομματί ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὰς ναυτι-
κὰς εἰδήσεις τῆς ἀνέγνωσεν :

« Ὁ «Γοργός» εὐρίσκειται ἀκόμη ἀ-
γκυροβολημένος εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρ-
μαρ τοῦ ὁμοῦ Κόρκα, ἔτοιμος πρὸς ἄ-
παρσιν. Δὲν ἀναμένει πλέον παρὰ τὴν
ἀξίειν των ἐπιβατῶν του διὰ τὰς Ἀν-
τίλλας. Ἀλλως τε ὁ ἀπόπλους του δὲν
ἐπιβραδύνεται, διότι εἶχεν ἐρίσθῃ διὰ
τὴν 30 τρέχοντος. Οἱ βραβευθέντες μα-
θηταὶ τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς θὰ ἐπι-
βιβασθῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ
ὁ «Γοργός» ἀμέσως θὰ ἐκπλεύσῃ, και-
ροῦ ἐπιτρέποντος ».

Λοιπὸν, μετὰ τὸ πλοῖόν που εἶχε ναυ-
λωθῇ διὰ λογαριασμόν τῆς κυρίας Σέυ-
μουρ ἐσκόπευαν νὰ φύγουν οἱ κακοῦρ-
γοι ! . . . Βεβαίως, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
ὑποτεθῇ ὅτι εἶχαν συννόχους μεταξὺ
τῶν ναυτῶν τοῦ πλοιαρχοῦ Πάξτων !
Ἐσκόπευαν ἄρα γε νὰ κυριεύσουν τὸ
πλοῖον ἐξ ἐφόδου, καὶ ν' ἀπαλλαχθῶν

μετὰ τρόπον βίαιον ἀπὸ τὸ πληρωμά του ;
Ἀπὸ τέτοιους κακούργους που ἐπαι-
ζαν τὴν ζωὴν των εἰς αὐτὸ τὸ παιγνί-
δι, ὅλα ἔπρεπε κανεὶς νὰ τα περιμένῃ.
Ἦσαν δέκα, καὶ βεβαίως δὲν εἶχε πε-
ρισσότερους ναύτας ὁ «Γοργός». Μὲ
αὐτοὺς τοὺς ὄρους, ὅλοι αἱ πιθανότητες
ἦσαν μετὰ τὸ μέρος των . . .

Ἐβλεπε πάλιν ὁ Χάρρης Μάρκελ εἰς
τὴν τσέπην του τὸ κομματί τῆς ἐφημε-
ρίδος, ἡ ὁποία του εἶχε πέσῃ στὰ χεῖρα,
ἐνῶ εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν,
καὶ ἐπρόσθεσε :

— Σήμερα ἔχομεν 29 . . . Ἀπόψε
λοιπὸν τὸ καράβι θὰ μείνῃ ἀραγμένο,
καὶ ἂν ἀκόμη ἦλθον κ' ἐμπαρκάρισαν
οἱ ἐπιβάται του . . . τὸ ὅποιον δὲν μου
φαίνεται πιθανόν. Τότε δὲν θάχωμε νὰ
κάμωμεν μόνον μετὰ τὸ πληρωμά του.

Ἐννοεῖται ὅτι, καὶ μαθηταὶ τῆς Ἀν-
τιλιανῆς Σχολῆς ἂν ἦσαν μέσα, πάλιν
θὰ ἔκαμναν τὸ τόλμημά των οἱ πειρα-
ταί . . . Ὅθ' ἐχύνετο ἴσως περισσότερον αἷ-
μα, ἀλλὰ γιὰ τέτοια μικροπράγματα δὲν
ἐπολυστολίζοντο αὐτοὶ οἱ ἀλιτήριοι !

Ἐν τούτοις, ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ ὁ
Κόρτης δὲν ἐφαίνετο. Εἰς μάτην ἡ τρι-
ανδρία, ἅμα ἀνοίγειν ἡ θύρα, ἐκύτταζαν
μετὰ προσοχὴν ὅλους τοὺς νεοερχομένους.

— Ἐχεῖ γοῦστο νὰ τὸν ἐτσάκωσαν
οἱ π ὁ λ ι σ μ ε ν ! εἶπεν ὁ Ρανυᾶς Κώρ.

— Ἄν τὸν ἐπίασαν, δὲν θ' ἀργοῦσαν
νὰ μας πιάσουν κ' ἐμᾶς. . . ἀπὴντησεν
ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Καὶ ὅμως, ἐπρόσθεσεν ὁ Χάρρης
Μάρκελ, καὶ τῆς θηλειᾶς νὰ τοῦ βάλουν
στὸ λαιμό, ὁ Κόρτης δὲν εἶνε ἀνθρώπος
γιὰ νὰ μας προδώσῃ.

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, ἀπὴντη-
σεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Μπορεῖ ὅμως
νὰ τὸν ἐγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἄ-
στυνομίας, καὶ νὰ τὸν πῆραν τὸ κατόπιν.
ἐνῶ ἐρχότανε στὴν ταβέρνα. . . Ἄν εἴ-
νε ἔτσι, ὅλες οἱ πόρτες εἶνε πιεσμένες,
καὶ κοπιᾶστε νὰ φύγετε τοῦ λόγου σας !

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἀπὴντησε,
καὶ σιωπῇ ἐπεκράτησε δι' ὀλίγα λεπτά.

— Ἄν ἐπῆγαινε κανένας μας . . . μή-
πως καὶ τὸν συναντήσῃ ; . . . εἶπε κατό-
πιν ὁ μάγειρος.

— Τὴν κάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴν παλη-
καριά, ἂν θέλετε, ἐπρότεινεν ὁ ναύκλη-
ρος.

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρ-
κελ, καὶ μὴν ἀπομακρυνθῇς πολὺ . . .
Ὁ Κόρτης μπορεῖ νὰ ῥθῇ ἐν τῷ μεταξύ.
Ἄν δῇς τοὺς π ὁ λ ι σ μ ε ν ἐγκαίρως,
γύρισε στὴ στιγμῇ, καὶ θὰ φύγωμε ἀπὸ
τὴν πίσω πόρτα, πρὶν προφθάσουν νὰ
μποῦν στὴν ταβέρνα.

— Τότε ὅμως, παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς
Κώρ, δὲν θὰ μας βρῇ ἐδῶ ὁ Κόρτης.

— Τί νὰ κάμωμε ; τίποτε ἄλλο δὲν
γίνεται ! διεκλήρυσεν ὁ ἀρχιπειρατής.

Πολὺ στενόχωρα ἦσαν τὰ πράγματα.

Ἐπρεπε νὰ κάμουν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ
διὰ νὰ μὴν πιεσθῶν. Ἄν ἀπετύγγανε
τὸ σχεδίου που εἶχαν διὰ τὸν «Γοργόν»,
ἂν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὁ Τζὼν Κάρ-
πεντερ καὶ ὁ Ρανυᾶς Κώρ δὲν κατώρ-
θοναν νὰ εὗρουν τοὺς συντρόφους των
τὴν νύκτα, θὰ ἔκαμναν νέας ἀποφάσεις,
ἴσως μάλιστα νὰ παρουσιάζετο καμμιὰ
ἄλλη εὐκαιρία . . . Ἐπὶ τέλους, δὲν
ἤμποροῦσαν νὰ λογοριάζουν ἀσφαλῆ τὴν
ζωὴν των. παρὰ ἂν ἐφευγαν ἀπὸ τὴν
Κουίνσταν.

Ὁ ναύκληρος ἄδεισε διὰ τελευταίαν
φορὰν τὸ ποτήρι του, ἔρριψε ταχὺ βλέμ-
μα ἕως τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς αἰθούσης
καὶ ἐπέρασε ἀνάμεσα στὲς παρῆες διὰ νὰ
φθάσῃ ἕως τὴν θύραν τοῦ δρόμου.
Ἐβγήκεν ἔξω, καὶ τὴν ἔκλεισε.

Ἦτον ὀκτώμισι ἡ ὥρα. ἀλλὰ δὲν
εἶχε νυκτώσῃ ἀκόμη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν
αὐτὴν τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου, αἱ ἡμέ-
ραι εἶνε μακρόταται . . .

Ὁ οὐρανὸς ὅμως ἦτο σκεπασμένος.
Πυκνὰ σύννεφα εἶχαν σωρευθῇ εἰς τὸν
ὀρίζοντα, ἀπὸ τὰ σύννεφα ἐκεῖνα που
φέρουν καταιγίδας, ὅταν κάμνῃ πολλὴ
ζέστη. Ἡ νύκτα θὰ ἦτο σκοτεινὴ, καὶ
τὸ φεγγάρι, ποῦ ἦτο στὴν ἀρχὴν τοῦ
ἀκόμῃ, εἶχε ἐξαφανισθῇ πρὸς τὴν δύσιν.

Δὲν ἐπέρασαν οὔτε πέντε λεπτά τῆς
ὥρας, καὶ ἡ θύρα τῆς «Κυανῆς Ἀλώ-
πεκος» ἦνοιξε πάλιν. Ὁ Τζὼν Κάρπεν-
τερ ἐπέστρεφεν. Ἐνας ἄνθρωπος τὸν
συνώδεε, ἐκείνός του ἐπερίμεναν. Ἐνας
ναύτης κοντὸς καὶ ρωμαλεώτατος, μετὰ
τὸν σκούφον του χωμένον σχεδὸν ἐπάνω
στὰ μάτια του. Ὁ ναύκληρός του εἶχε
συναντήσῃ εἰς ἀπόστασιν πενήντα περὶ-
που βημάτων ἀπὸ τὴν ταβέρναν . . .

Ὁ Κόρτης ἐφαίνετο ὅτι νὰ εἶχε κά-
μῃ πολλὴν δρόμον μετὰ γοργὰ βήματα. Τὰ
μάγουλά του ἐγυάλιζαν ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.
Τὸν εἶχαν λοιπὸν κυνηγήσῃ τὰ ἀστυνο-
μικὰ ὄργανα ; Καὶ εἶχε καταρῶσθῃ ἄρα
γε αὐτὸς νὰ διφυγῇ τὴν ἰχνηλασίαν των ;

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, μ' ἐν νεῦμα,
τοῦ ἔδειξε τὴν γωνίαν ὅπου εὐρίσκοντο
οἱ ἄλλοι δύο. Ὁ Κόρτης ἐπῆγεν ἀμέ-
σως κ' ἐκάθησε κοντὰ στὸ τραπέζι, καὶ
κατέβασε μονορροφί ἓνα ποτήρι οὐίσκου.
ἐνῶ συγχρόνως ἐκτύταζε μετὰ φοβισμένα
βλέμματα τὴν θύραν.

— Λοιπὸν ; τὸν ἠρώτησε μετὰ σιγα-
νὴν φωνὴν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Μήπως
σὲ πῆραν μυρουδιά ;

— Δὲν πιστεύω !

— Εἶνε ἀστυφύλακες στὸ δρόμο ;

— Ναί . . . καμμιὰ δεκαριά . . . φά-
χουν τὰ ξενοδοχεῖα, καὶ δὲν θ' ἀργή-
σουν νὰ ῥθουν κ' ἐδῶ.

— Δρόμο ! εἶπεν ὁ μάγειρος.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ τὸν ἠνάγκασε νὰ
ἐξανακαθῇ καὶ εἶπε πρὸς τὸν Κόρτην :

— Ὅλα ἔτοιμα ;

— Ὅλα.

— Καὶ τὸ καράβι πάντα ἀραγμένο ;
— Πάντα, Χάρρη . . . Ἀλλὰ καθὼς
περνοῦσα ἀπὸ τὴν προκυμαία, ἄκουσα
νὰ λένε πᾶς οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Γοργοῦ»
ἐφθασαν στὴν Κουίνσταν.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἀπὴντησεν ὁ Χάρ-
ρης Μάρκελ, πρέπει ἐμεῖς νὰ μπαρκά-
ρωμε πρὶν ἀπ' αὐτοὺς . . .

— Καὶ πῶς ; . . . ἠρώτησεν ὁ μάγει-
ρος.

— Οἱ ἄλλοι κ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Κόρ-
της, ἐβάλαμε στὸ χεῖρι μιὰ βάρκα . . .

— Καὶ ποῦ τὴν ἔχετε ; . . . ἠρώτη-
σεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Πεντακόσια βήματα μαρὶν ἀπ'
ἐδῶ, κοντὰ στὸ μῶλο, ἀποκάτω ἀπὸ μιὰ
ξυλένια σκάλα.

— Καὶ οἱ σύντροφοί μας ; . . .

— Μᾶς περιμένουν . . . Ἄς μὴ χά-
νωμε οὔτε στιγμῇ !

— Πᾶμε λοιπὸν ! εἶπεν ὁ Χάρρης
Μάρκελ.

Τὰ κεράσματα ἦσαν πρ.πλη:ωμένα,
ἐπομένως δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ φωνάξουν
τὸν ταβερνάρη. Οἱ τέσσαρες κακοῦργοι
ἤμποροῦσαν μάλιστα ν' ἀναχωρήσουν
ἀπὸ τὴν ταβέρναν χωρὶς νὰ τοὺς ἀντι-
ληφθῇ κανεὶς, μέσα εἰς τὸν διαβολικὸν
θέρμον των πελατῶν της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠκούσθησαν ἀπ'
ἔξω φωναὶ καὶ τρεξίματα ἀνθρώπων.
Ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν
ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκθέσῃ τὴν πελατεῖαν του
εἰς δυσάρεστα ἀπρόοπτα, ὁ ταβερνάρης
ἐμισοῖνε τὴν θύραν, καὶ εἶπε :

— Τὸ νοῦ σας ! . . . ἡ ἀστυνομία !

Βεβαίως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θυμῶνας τῆς
«Κυανῆς Ἀλώπεκος» δὲν εἶχαν καμμι-
αν ὄρεξιν νὰ εὐρεθῶν εἰς στενὴν συνά-
φειν μετὰ τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας, δι-
ότι ἔγινεν ἀμέσως ἀπερίγραπτος συμ-
φυρμός. Τρεῖς ἢ τέσσαρες μάλιστα ὤρ-
μησαν πρὸς τὴν ὀπίσω θύραν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, δώδεκα περίπου
ἀστυφύλακες εἰσῆλθαν εἰς τὴν ταβέρ-
ναν καὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, ὁ Χάρρης Μαρ-
κελ καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του, πρὶν τοὺς
ἀντιληφθῇ κανεὶς, εἶχαν κατορθώσῃ νὰ
φύγουν ἀπὸ τὴν ταβέρναν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

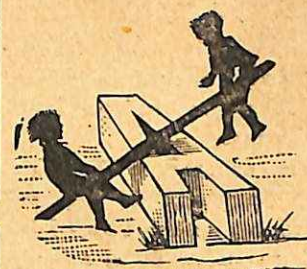
Στὰς ἐπτά θὰ σηκωθῶ,
Πρῶτα-πρῶτα θὰ ντυθῶ,
Στὴν Εἰκόνα ἐμπρὸς θάλθῶ
Διὰ νὰ προσευχηθῶ.
Καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν,
Τοὺς γονεῖς μου θάσπασθῶ
Ποῦ με κάμνουν εὐτυχῇ.
Ἐπειτα . . . καφεὶς με γάλα,
Τὸ βιβλίον, — κι' ὅλα τὰλλα.

* — *

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΦΟΡΟΝ ἂν
εἰσῆλθαμεν
εἰς τὴν Σα-
ρακοστήν ἄ-
διαφορον ἂν
ἡ Ἐκκλησία
μᾶς προσκα-
λῇ εἰς τὰ
Ἀποδείπνα

καὶ εἰς τοὺς Χαιρετισμούς. Πηγαίνομεν,
ἀλλ' ὁ νοῦς μας εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν Ἀπο-
κράν . . . Εἶνε τότε ὀλίγος καιρὸς ἀφ' οὗ
μας ἄφισε, κ' ἔχομεν τόσας ἀναμνήσεις
καὶ τόσας ἐντυπώσεις ἀπὸ αὐτῆς ! . . .

Εἴμαι βέβαιος λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ πα-
ραξενευσθῇ, ἂν σήμερον, σαρακοστή-
τικα, ἀντὶ νὰ σας ὁμιλήσω περὶ προσευ-
χῆς καὶ νηστείας, ὅς σας ἐκθέσω τὰς ἐν-
τυπώσεις μου ἀπὸ κάποιον παιδικὸν χορόν.

Εἰς τὸν χορόν αὐτὸν παρεῦρέθη γά-
ριν . . . τῆς κόρης μου ἡ ὁποία ἦτο
ἐκ τῶν προσκεκλημένων. Μὴν ἐκπλήτ-
τεσθε ! δύο ἐτῶν κορίτσι εἰμπερεῖ ἐξί-
ρετα νὰ στέκεται εἰς τὰ ποδία του, καὶ
νὰ τρέχῃ, καὶ νὰ κάμνῃ πῶς χορεύει . . .

Ἀλλ' ὁ φόβος μήπως ἤθελε παρεκτρα-
πῇ εἰς κλάματα ἢ εἰς ἐπιθεσίαν κατὰ
τῶν γλυκυσμῶτων, μ' ἔκαμε νὰ τὴν
συνοδεύσω. Ἀλήθεια τὴν συνώδεε καὶ
ἡ μητέρα της ἄλλ' ἡ κόρη μου ἔχει
τὴν ἰδιοτροπίαν . . . νὰ φοβᾶται περισ-
σότερον τὸν μπαμπά της.

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἡ μικρότερα εἰς
ἐκείνον τὸν χορόν. Εἰς ἓνα ἢ δύο κορι-
τσάκια θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβληθῇ
ὡς μεγαλητέρα κατὰ τινὰς μὴνας. Ἡ
οἰκοδόσποινα πάλιν δὲν ἦτο περισ-
σότερον ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν, καὶ ἐν
γένει τὰ παιδάκια, τὰ ἀπὸ δύο μέχρι
πέντε ἐτῶν, ἐπλεόναζαν. Περσεύοντο
καὶ πολλὰ μεγάλα, δωδεκαετῆ καὶ δεκα-
πενταετῆ. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι μετὰ ἔλκυε
περισσότερον τὸ θέαμα τῶν μικρῶν νεο-
σῶν, τῆς μαρίδας, καθὼς ἔλεγαν
περιφρονητικῶς οἱ μετὰ τὸν ἑαυτοῦ.

Τί χορὸς ἰδιόρρυθμος,
χωρὶς βήματα, χωρὶς χρόνον, χωρὶς
τάξιν, ὁ χορὸς τῶν μικρῶν ἐκείνων, τὰ
ὅποια ἐπηδούσαν κ' ἐστηρογύριζαν κα-
τὰ βούλησιν, ἢ ἐκυλόντο χάμω, μετὰ γέ-
λια καὶ μετὰ φωνάς ! Καὶ τί συμπεριφορὰ
μεταξὺ των, ἀπλῆ, εἰλικρινὴς καὶ ἀδο-
λος, χωρὶς ψεύτικα κομπλιμέντα, χω-
ρὶς ὑποκλίσεις καὶ . . . χωρὶς γαλλικά.

Ὁ χορὸς τῶν δωδεκαετῶν καὶ δεκα-
πενταετῶν δὲν διέφερε σχεδὸν καθόλου
ἀπὸ ἓνα χορόν μεγάλων. Ἡ αὐτὴ ὑπο-
δούλωσις εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἡ ἰδία
ἀκρίβεια εἰς τοὺς βηματισμούς, ἡ ἰδία

ἐπιτήδευσις εἰς τὴν συμπεριφορὰν. Ἀλλ'
ὁ χορὸς τῆς μαρίδας ἦτο ὁ κα-
θαυτὸ παιδικὸς χορὸς τὰ δὲ ἐπεισό-
δια του, — καὶ εἶχε πλῆθος ἐπεισοδίων,
— ἦσαν τὰ περιεργότερα καὶ τὰ χορα-
κτηριστικότερα.

— Τότε, χορεύεις, ψυχὴ μου, μετὰ τῇ
Μπεμπέκα ; ἐρωτοῦσε μιὰ μητέρα.

— Ὅχι ! ἀπαντοῦσεν ἀγρίως καὶ ἀπο-
τόμως ὁ Τότης.

— Γιατί ;

— Γιατί δὲ μᾶρέσει ἡ τουκαλέτα της.

— Μπᾶ δὲν ντρέπεσαι ! ἔτσι λένε ;

Ἡ τουκαλέτα της εἶνε πολὺ ὠραία.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ! ἐπέμεινεν ὁ Τότης.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ δεκαπενταετῆς
Μίμης ἔλεγε πρὸς τὴν δωδεκαετῆ ντά-
μαν του :

— Τὴ κομφὴ που εἶνε ἡ φορετὶά σας,
μαντιζέ !

Καὶ ὅμως, κατὰ βίθος, εἰμπορεῖ νὰ
εἶχε τὴν αὐτὴν ἰδέαν μετὰ τὸν Τότην . . .

— Μπέμμη ! ἐφώναζεν ἄλλῃ μητέρα
δόσε λίγο χαρτοπόλεμο καὶ τῆς Φιφῆς.

— Δὲν της δίνω ! ἀπαντοῦσε μετὰ πείσ-
μα ὁ Μπέμης. Εἶνε ἀσχημὴ !

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ δεκαπενταετῆς
Τάκης ἔλεγε πρὸς τὴν συνομιλήκον ντά-
μαν του :

— Ἐβόρετε, αὐτὸ τὸ χρῶμα σας πη-
γαίνει πολὺ. Σὰς κύμνει δέκα φορὲς εὐ-
μορφώτερη !

Καὶ κατὰ βίθος εἰμπορεῖ νὰ εἶχε τὴν
αὐτὴν ἰδέαν μετὰ τὸν Μπέμμη.

Κάποτε ἀντήχησαν ξεφωνητά. Τί εἶνε ;
Ἡ μικρὰ Ἴτσα ἐτοιμήσθη τὴν μικρὰν
Πιπίτσιν καὶ τῆς ἐτρέφετο τὰ μαλλιά.

Καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, ἐφώναζε :
« Δὲν τὴν χωνεύω ! δὲν τὴν χωνεύω ! »
Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ δεκαπενταετῆς
Ὀλγα ἔλεγε πρὸς τὴν ὁμήλικόν της
Φανήν : « Ἀγάπη μου ! πόσον καιρὸν
ε

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

Ἡ μικρὰ ἐπισκέπτρια τοῦ Ἡλίου ἐστέκετο ἐκεῖ κ' ἔτρεμε :

— "Ὁχι! τί ἔκαμα.

Ἐκύτταξε τὸ ραγισμένο παράθυρο, καὶ δὲν εἶδε οὔτε φῶς οὔτε τὰ φωτεινὰ γράμματα, πρὶν μόνον τὸ ἴδιο σκοτεινὸ σύννεφο. Ἀλλ' ἡ σωτηρία δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ εἰπῇ τὸ σφάλμα τῆς εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ φάρου, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν.

Ἐτρεξεν νὰ φωνάξῃ τὸν ἱππότην. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ αὐτὸς ἐφανερῶθ' ἔμπρός τῆς.

— Θέλω νὰ με πᾶς στὸν Ἡλιο! Θέλω νὰ με πᾶς στὸν Ἡλιο, ἀμέσως, στὴ στιγμή! ἐφώνησε ἡ Σιδύλλα.

— Καὶ δὲν φοβάσαι μὴ σε ψῆσῃ καὶ σὲ κάψῃ; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Ὁχι, δὲν φοβάμαι. Εἶνε τόσο καλὸς, ὥστε δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ με βλάψῃ που ἔσπασα ἓνα τζάμι με τὴν ἀπροσεξία μου...

— Τότε λοιπόν, κάθισε καὶ περίμενε. Κανένας δὲν γνωρίζει πότε θὰ ξαναβγῇ ὁ Ἡλιος, ἀμα εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ τώρα, μπορεῖ καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρες.

— Ἐβγά, Ἡλιο μου! καλέ μου Ἡλιο! ἄρχισε νὰ λέγῃ ἡ Σιδύλλα με σταυρωμένα τὰ χεράκια τῆς, ὅπως ὅταν ἔλεγε τὴν προσευχή τῆς.

Δὲν ἄργησε νὰ γίνη τὸ θέλημά τῆς. Τὸ σκοτάδι σιγὰ-σιγὰ ἐπέραςε. Καὶ ἀργὰ-ἀργὰ ὁ Ἡλιος ἐφανερῶθη, ἀφοῦ ἐξέτλιξε τὸ μεγάλο σύννεφο με τὸ ὁποῖον εἶχε σκεπασθῇ. Ἐχαμογελοῦσε πάλιν τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ ἦτο τώρα κοκκινωπὸ καὶ μεγαλείτερο. Ἐστάθηκε, καὶ τὴν ἐκύτταξε καὶ ἡ Σιδύλλα ἐξεστάθηκε ἀπὸ τὴν καρυφήν ἕως τὰ πόδια, σὰν νὰ εἶχε πυρετό.

Ἐσήκωσε τότε τὰ χεράκια τῆς ἡ καϊμένη, καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα ἔμπρός τῆς Μεγαλειότητά του, καὶ εἶπε με τὰ δάκρυα στὰ μάτια :

— Σε παρακαλῶ, καλέ μου καὶ μεγάλε Βασιλέα Ἡλιο, συγχώρητέ με. Ἐσπασα ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραῖά σου παράθυρα, καὶ ὅλοι οἱ ὠραῖοι τόποι ἐχάθησαν. Δὲν το ἔκαμα ἔμως ἐπίτηδες, καὶ εἶμαι πολὺ λυπημένη διὰ τὴν ἀπροσεξία μου.

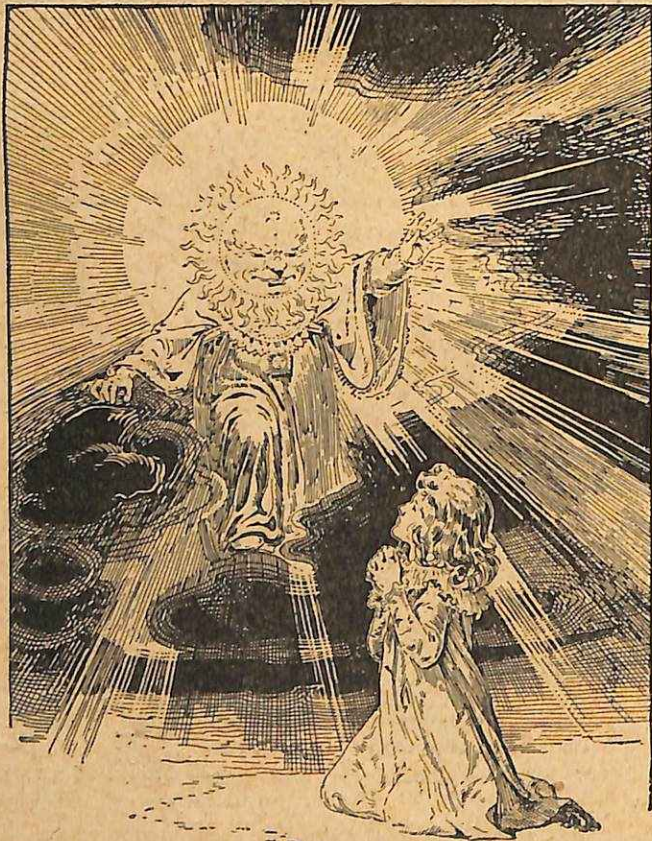
— Μπᾶ! καλὲ δὲν εἶνε τίποτε, κόρη μου. Κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ θὰ δῇς τί εὐμορφα ποῦ φαίνονται τώρα ὅλα τὰ πράγματα.

Πραγματικῶς, ἐκύτταξε ἡ Σιδύλλα, καὶ εἶδεν ὅλα τὰ πράγματα τῆς γῆς χρυσωμένα γύρω-γύρω με μίαν χρυσήν λάμψιν, καὶ ὅλα στολισμένα με ὠραιότατα χρώματα. Εἶδε, πολὺ μακριὰ, μερικὰ σπιτία που εἶχαν χρυσὰ τζόμια στὰ παράθυρα, εἶδε σύννεφα ὀλόχρυσα, εἶδε κήπους καὶ δένδρα με ὀλόχρυσα ἄνθη.

Καὶ τὸ παράθυρο δὲν ἐφαίνετο, ὅχι σπατμένο, ἀλλὰ οὔτε ραγισμένο καν.

Ἦτο καὶ αὐτὸ ὀλόχρυσο.

— Ὁπω; δὴ ποτε, κόρη μου, εἶπεν ἀκό-

« Ἐπεσε στὰ γόνατα. » (Σελ. 52. στήλ. α'.)

μη ὁ καλὸς Ἡλιος, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγήν σου. Βλέπω ὅτι εἶσαι καλὸ κορίτσι, καὶ ἀγαπᾷς νὰ λὲς τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν κρύβεις τὰ σφάλματά σου. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ σου δώσω ἓνα βραβεῖον.

Καὶ τῆς ἐκρέμασε μίαν χρυσήν ἀλυσίδα εἰς τὸν λαιμὸν με ἓνα ὠραῖο καὶ μεγάλο κόσμημα, σὰν παράσημον.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

KIMON AAKIANS

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΓΟΝΙ
ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Γοργότερα κι' ἀπὸ φαντάσματα, Γοργότερα κι' ἀπὸ τελώνια, Γεφύρια, αὐλάκια, ἀμπελοχώραφα, Σπίτια, καὶ ῥέμματα κι' ἀλώνια... Καί, σὰν στρατός που ὁρμᾷ στὴν ἔφοδο, Κοπαδιστὰ μέσ' τὰ λειβάδια Καλπάζουν ἄλογα, ἑλὸδια Κάμπων καὶ λόφων πανοράματα Γοργοδιαδαινούν σὰν νεροσυρή, Καὶ δίπλα ὡς νὰ τοὺς δῇς, σφυρίζοντας Περνοῦν καὶ φεύγουν οἱ σ' ἀθροῖο.

Ἐδῶ μ' ἀγῶνα τὸν ἀνήφορο Παίρνει μόνον τοῦ ἑνὸς ἀγῶρι, Καὶ κόβει κρᾶνια! — Πέρα στέκονται Καὶ μας κυττοῦν δυὸ πεζοπόροι... Ἐδῶ 'νε δούρλα γιὰ νὰ δένωνται Οἱ μαργαρίτες δεματάκια, — Βουτᾷ ἓνα κάρρο στὰ χαντάκια, Ψηλὰ γυρίζει ὁ ἀνεμόμυλος, Νερά γυαλίζουν μεσ' τὴν ρεμματιά... Καὶ τὸ καθένα πέρα χάνεται, Ὡς νὰ τοῦ ρίξῃς μιά ματιά

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ Ρ. Δ. Στήβενσον]
ΜΙΜΗΣ ΙΕΜΗΝΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 41)

Ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη, ὅπως πάντα, με τὸ ὁμορφοκεντημένο τσεμπέρι τῆς, με τὴ μαύρη μεταξωτὴ ποδιά τῆς, καὶ τὰ νόστιμα γαλανὰ μαντάκια τῆς, ποῦ φωτίζουν ὅλο τὸ πρόσωπον. Γυρίζουν δεξιὰ, γυρίζουν ἀριστερά, σὲ κυττᾶν κάτω, ἐπάνω, ἴσια, λοξὰ, μέσα στὰ δικά σου μάτια, καὶ φαίνονται σὰν δύο μικροὶ ἥλιοι. Θυμοῦμαι πῶς, μιά φορά, ὅταν ἤμουν μικρὴ κ' ἐμάθανα εἰς τὴν Κατήχησιν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παντεπόπτης, ὅλο καὶ τὸν ἐφантаζόμουν με μάτια σὰν τῆς κυρᾶς παπαδιάς. Ἐχουν ἀλήθεια καὶ παρὰ ξένες ιδέες τὰ μικρὰ παιδιὰ!

Ἀλλὰ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον. Ἡ κυρὰ-παπαδιά ἐπῆγεν ἀμέσως νὰ φωνάξῃ τὸν παπᾶ, ἐνῶ ἡμεῖς ἐμβάιναμεν εἰς τὸ σαλονάκι των, ὅπου δὲν εἶνε ἄλλα ἐπιπλα παρὰ μερικὲς καρέκλες, ἓνας καναπὲς, ἓνα τραπεζάκι, καὶ εἰς τὸν τοῖχον κρεμασμένες δύο μεγάλες εἰκόνες, — μία τοῦ Χριστοῦ καὶ μία τῆς Παναγίας, με δύο φαρφουρένιες κανδηλές. Δὲν εἶνε οὔτε καλοστολισμένον οὔτε κομψὸν αὐτὸ τὸ σαλονάκι, καὶ ὅμως εὐχαριστοῦμαι πολὺ, ὅταν εὐρίσκωμαι ἐκεῖ μέσα. Θαρρεῖς καὶ εἶνε μικρὸ ἐκκλησιδάκι...

Ὁ καλὸς μας παπᾶ-Ἀνθίμος ἦλθε σὲ λιγάκι. Ἐπιασε καὶ τὰ δυὸ χεῖρια τοῦ μπαμπᾶ, καὶ ὕστερα μ' ἐφίλησε στὸ μέτωπον. Ἐγὼ τοῦ ἐφίλησα τὸ χέρι. Εἶνε τόσο καλὸς παπᾶς! Ὁλος ὁ κόσμος τὸν ἀγαπᾷ ἐδῶ... Καὶ ἔπειτα, εἶνε σοφώτατος, με παιδεύει μετὰ πολλήν.

Αὐτὸς μου δίδει μαθήματα ὅσον καιρὸν μένομεν στὴν ἐξοχή, διότι ἂν δὲν ἐμελετοῦσα κ' ἐδῶ λιγάκι, πολὺ γρήγορα θὰ ἐλητμονοῦσα ὅτι εἶχα μάθῃ στὰς Ἀθήνας.

Μᾶς εἶπε καὶ τοῦ εἶπαμεν ἓνα σωρὸ πράγματα, καὶ ὕστερα ἐγύρισε καὶ εἶπε τοῦ μπαμπᾶ μου :

— Ἐχετε τώρα καὶ ἄλλους γείτονας ἢ οἰκογένεια Μαντάρη ἔχει μίαν ἐβζυμῶδα που ἦλθε.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ πατέρα μου.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐσηκώθη ἡ κυρὰ παπαδιά :

— Ἐμένο, με συχωρεῖτε, εἶπε με τὸ χαμόγελό τῆς πηγαίνω μιά στιγμὴ νὰ δῶ τὸ φαγητό μου στὴν κουζίνα...

Ἐπειδὴ δὲν μ' ἐνδιέφερε καθόλου ἡ συνμιλῖα που ἄρχισεν ὁ παπᾶς με τὸν μπαμπᾶ μου, ἔτρεξα νατόπιν τῆς :

— Νάρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σας;

— Καὶ θέλει ἐρώτημα;

Τί εὐμορφα ποῦ εἶνε στὴν κουζίνα τῆς κυρᾶς παπαδιάς! Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ τζάκι εἶνε κατὰσπρα σὰν τὸ γάλα, καὶ τὰ χαλκώματα λάμπουν σὰν χρυσά. Καὶ τὸ φαγητό που ἐμαγεύειρε θὰ ἦτο φαίνεται νοστιμώτατον, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν εὐωδίαν του.

Ἡ κυρὰ-παπαδιά, ἀφοῦ το ἀνεκάτωσε με τὴν κουτάλα, ἔβαλε δύο καρέκλες κοντὰ στὸ παράθυρο, κ' ἐκαθήσαμε. Ἀρχίσαμε τότε κ' ἐμεῖς τὴν ἰδικὴν μας συνομιλίαν.

— Νὰ ἤξευρες πόσον σ' ἐπεθύμησα, Μάρθα μου! ἄρχισε νὰ μου λέγῃ ἡ κυρὰ-παπαδιά.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, κυρία Θεοδώρα. Καλέ, πόσο ἐμεγάλωσες! Τώρα πιά πρέπει νὰ σε φωνάζω δεσποινίδα Μάρθα. Καὶ τί εὐμορφίες εἶνε αὐτές! Ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη με τὴν μακαρίτισσα, τὴν μητέρα σου... Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἔμπρός μου... Εἰλικρινῶς σοῦ το λέγω!

Ἐπρεπε νὰ ἐδλέπατε τὰ μάτια τῆς πῶς μ' ἐκύτταζαν ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω.

— Ἐσεῖς ὅμως δὲν ἀλλάξατε διόλου, κυρία Θεοδώρα, τῆς ἀπεκρίθην, νομίζουσα ὅτι αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστοῦσιν.

Ἐπειτα ὅμως ἐσυλλογίσθηκα ὅτι, ἂν ἀλλάξε, ἴσως θὰ ἦτον καλλίτερα λόγου χάριν, ἂν τὰ ματάκια τῆς ἐμεγάλωναν

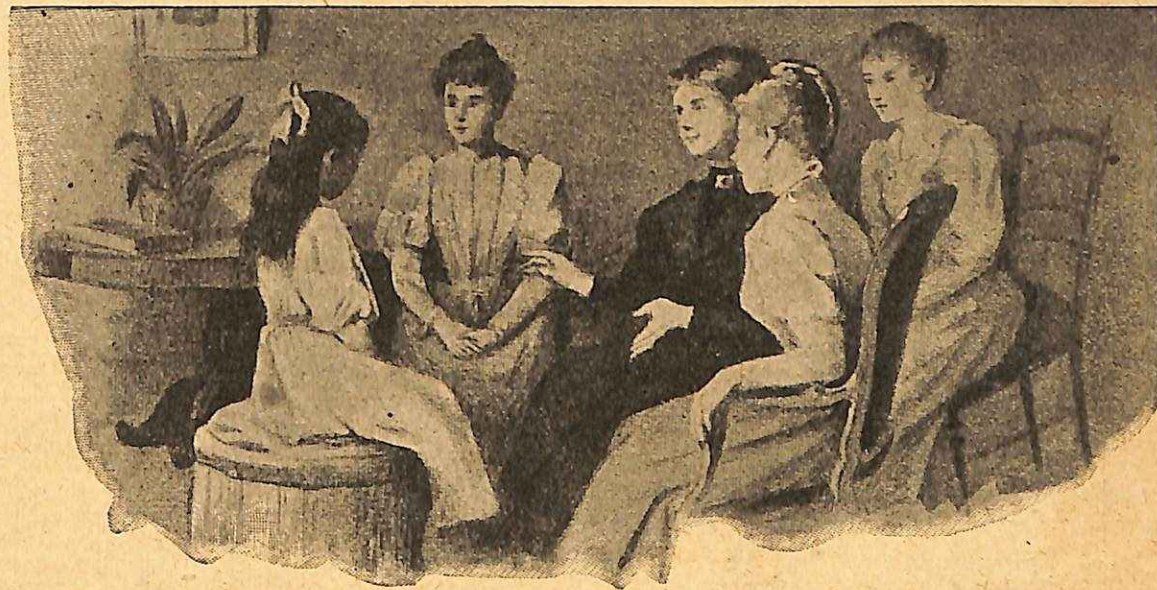
λιγάκι, καὶ ἂν ἡ μύτη τῆς ἐμάκραινε κάπως. Αὐτὴ ὅμως μοῦ ἀπήντησε φυσικώτατα :

— Στὴν ἡλικία μου, βλέπεις, Μαρθούλα μου, δὲν ἀλλάζει πολὺ ὁ ἄνθρωπος' δυὸ ρυτίδες παραπάνω, δυὸ ρυτίδες παρακάτω, δὲν σημαίνουν τίποτε.

Ἐκαμα νὰ τῆς ἀπαντήσω ὅτι δὲν ἔχει ρυτίδας' ἴσως νὰ ἐκόλακετο με αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ προφέρω τέτοιο

μπαμπᾶ, καὶ τί κομπλιμέντα τοῦ ἐνανθαν. Ἡ μητέρα διαρκῶς τοῦ ἐπιανε τὰ χεῖρια, καὶ οἱ τρεῖς κόρες τῆς, ἰδίως ἡ μεγαλύτε ἡ δεσποινὶς Ἐλένη, ἔλεγαν, ἔλεγαν, ἔλεγαν! Ἐμένα, οὔτε ἐγύριζαν νὰ με κυττάξουν. Μόνον μίαν φοράν, ἐπειδὴ το ἔφερεν ἡ σειρὰ τῆς κουβέντας ν' ἀκουσθῇ τὸ ὄνομά μου, ἡ δεσποινὶς Ἐλένη ἔστρεψε καὶ εἶπε τοῦ μπαμπᾶ :

— Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! ἂ! μὲ

« Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! » (Σελ. 53, στ. γ'.)

ψέμμα, ἀφοῦ ἔδλεπα τὸ πρόσωπό τῆς ποῦ εἶνε ζωηρό σὰν κυδῶνι περισπῶ. Δι' αὐτὸ ἐφρόντισα ἀμέσως ν' ἀλλάξω τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας, καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἂν εἶχε κλωσσοπούλια. Αὐτὸ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ με ὁδηγήσῃ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς, καὶ εἰς τὸ κοτέτσι. Ἐπεράσαμεν εὐχάριστα ἀρκετὴν ὥραν ἐκεῖ, εἶδαμε τὰ κλωσσοπούλια, τὰ ἐχαϊδέψαμε, καὶ ἔπειτα ἦλθεν ὁ μπαμπᾶς νὰ με πάρῃ διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας.

Ἡ οἰκογένεια Φιλογιάννη κατοικοῦν κοντὰ στὴν ἐκκλησίαν. Τοὺς ἐγνώριζα ἀπὸ πρὶν, ἀλλὰ ὅχι πολὺ. Ὁ πατέρας των εἶνε ἓνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος που ὅλο γελᾷ καὶ ὅλο τρέβει τὰ χεῖρια του. Θυμοῦμαι ὅτι πέρυσι εἶχα ἀκούσῃ ἓνα φίλον τοῦ μπαμπᾶ μου νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ κ. Φιλογιάννης γελᾷ διαρκῶς ὅσῃν ὥραν ὁμιλεῖ. Λοιπὸν, αὐτὴν τὴν φοράν ἐπῆρσε, καὶ εἶδα ὅτι ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ εἶχε κάμῃ λάθος ὁ κ. Φιλογιάννης γελᾷ διαρκῶς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὁμιλεῖ.

Ἦνθα τὸν καιρὸν νὰ προσέξω καὶ νὰ παρατηρήσω, ὅσῃν ὥραν διήρκεσεν ἡ ἐπίσκεψις, διότι τὸν ἐμιμήθην, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ γελῶ. Τὰ μικρὰ κορίτσια εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλα τὰ προσέχουν, ἀκριβῶς διότι κανεὶς δὲν προσέχει εἰς τὰ μικρὰ κορίτσια. Δι' αὐτὸ παρητήρησα πόσον ὀλη

ἡ οἰκογένεια ἐφάνη περιποιητικὴ εἰς τὸν

δὲν ξέρετε πόσον μ' ἐνθουσιάζει! Τί εὐμορφο προσωπάκι, καὶ τί ἐξυπνάδα που φανερόνουν τὰ χαρακτηριστικά τῆς! Ὅλα μᾶς τὴν φέρνετε συχνά, ἀγαπητὲ κύριε, δὲν εἶν' ἐτοί;

Καὶ τότε μόνον ἐσυλλογίσθη νὰ με φιλήσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Συνέθη κάποτε μιά σοβαρὰ ἀνταρσία εἰς τὴν κουζίαν. Τὰ διάφορα πράγματα καὶ σκευὴ ἐβαρβέθησαν νὰ κάμνουν τὴν ἐργασίαν των — τὴν ἰδίαν ἐργασίαν καθημερινῶς τόσα χρόνια. Καὶ μίαν ἡμέραν περὶ ἔλειπεν ἡ μαγειρίσσα, τὸ εἶπαν καθορᾶ καὶ ἔξωστερα.

— Μά, εἶνε ζωὴ αὕτη; ἐφώνησε τὸ σιδερό που σκαλίζουν τὴ φωτιά. Ὁλο καὶ θὰ σκαλίζω, θὰ σκαλίζω! Ἐέρω πολὺ καλὰ πῶς μπορῶ νὰ κάμω καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Θέλω λοιπὸν νὰ δοκιμάσω.

— Αὐτὴ τὴν ιδέα ἔχω κ' ἐγὼ! ἐμουργίσαι ἢ τσιμπίδα.

Κ' ἔδωκε μιά κ' ἐβρόντηξε ἐπάνω στὸ τζάκι.

— Μὰ κ' ἐγὼ θέλω ν' ἀλλάξω ζωὴ! ἐμούγγρισε καὶ ὁ κυδῶς. Ἀς πηγαίη ἄλλος στὸ πηγάδι. Ἐγὼ ἐστραβολοῦμαι νὰ κουβαλῶ τόσα χρόνια νερό.

εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραιαν κίρταν καὶ διὰ τὴς εὐχάς.) Πηγεῖον (+ + ὁ ὁποῖος εἶνε δύο ἔτη συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ φέτος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν· τὸ ψευδώνυμον που ἐπροτίμουσε, δὲν ἦτο ἐλευθερον.) Πιθηκάνθρωπον (+ αὐτὸ δὲν) καὶ Ραδά-μαγθιν (Σ Θ Τ αὐτὸ ἐξέλεξ.)

Τῆς φίλης μου Δ. Γ. ἡ ὁποία μου ξαναγράφει, ἐνεκρίθη ἡδὴ τὸ ψευδώνυμον θαλάσσιος Ἀστὴρ εἰς τὸ 3ον φύλλον, καὶ βεβαίως θὰ το εἶδε.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ. Σ. Κ. νὰ μου στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι τὸ μὲν Βόρειον Σέλας ἐδόθη παραπάνω, τὸ δὲ Πολικός Ἀστὴρ ἀνέκει πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλον φίλον μου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦν ταλ- λάξουν: τὸ Μαράμενον Ρόδον μετὰ τὴν Ἀδελ-φὴν Ψυχὴν, Ἑλληνίδα, Εὐαίσθητον Ψυχὴν, Ἡλιακὴν Ἀκτίνα καὶ Ἑσπερίαν Αὖραν—ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων μετὰ τὸν Δουλοῦδι τῆς Καρ-διᾶς, Ἰλίου Μέλαιον, Τύλλιον Ὀστούλιον καὶ Αὖραν τοῦ Πηλίου—ὁ Ἰππότης τοῦ Με-σαίωνος μετὰ τὸν Διάβολον Ἑσπεριόν, Χωλὸν Διάβολον, Διαβολογιατρὸν, Ἀγγε-λον τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀγγε-λον Αὐγερινόν—ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὴν Χαϊδεμένην Βασιλοπού-λαν, Κίτρινην Μάσκαν, Μαράμενον Ρόδον, Μυστηριώδη Φύον καὶ Ἰδεώδες Κουκλάκι—ἡ Μιράντα μετὰ τὸ Ἄρθος τῆς Ἀλόης—τὸ Πεπρωμένον μετὰ τὸ Μαράμενον Ρόδον, Ἀ-στὴρ Ἀθρίας Νυκτός, Διάβολον Ἑσπεριόν καὶ Κίτρινην Μάσκαν—ἡ Κάκια μετὰ τὸ Φί-λημα τοῦ Καμάτος, Ἀφρῖζον Κῆμα, Πύρ-ρον τῆς Μέρας, Βασιλίσσαν τῶν Κυμάτων καὶ Κίτρινον Ντόμινο—ὁ Κολοκυθόπουλος μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου, Ἀταβύριον Ρόδον, Λόρον Χοπ καὶ Νοτήν Ρομφαίαν—τὸ Ἑρρίκα μετὰ τὸν Μεγέλιον, Μαθρον Ἀετὸν καὶ Ἑσμεράλδαν—ἡ Γλυκεῖα Καρδία μετὰ τὸν Ἰαπωνικὸν Χρυ-σάνθεμον, Τρέλλαν τοῦ Κόσμου καὶ Ἀγωνι-σσαν Ψυχὴν—ὁ Ἰππότης τοῦ Πηλίου μετὰ τὸν Μικρὸν Ἀδελφόν, Νοτήν Ρομφαίαν, Βοσκὴν τῶν Ἀλπεων, Λίθον Σιούφον καὶ Ἀποξιάτικην Βραδύαν—ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν μετὰ τὴν Ζοφρία-Μορλία, Γαλλι-κὴν Ναυαρχίδα, Κόμητα Ζιλ δὲ Μιρῶν καὶ Φίλημα Σκιάς—ἡ Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου μετὰ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν, Ἑσπερίαν Αὖραν, Τσιγγαρέλλαν, Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν καὶ Ἑσμεράλδαν—ὁ Φωτογράφος τοῦ Ἑδίσων μετὰ τὴν Παπαοῦραν τῶν Ἀργῶν, Πικραμένην Καρδούλαν, Νιαράραν, Μυροδόλον Χαραυγὴν καὶ Ἀφρῖζον Κῆμα—ὁ Μακρολαΐμης μετὰ τὸν Ἑρριτικὸν Μίριμκα, Μεγέλιον, Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Γρανικὸν καὶ Ἀετὸν τῆς Ἑρῆ-μον—ὁ Μεγέλιον μετὰ τὴν Ποθητὴν Ἀνάμνη-σιν—ἡ Ἰδιότροπος Νεάνις μετὰ τὴν Ἀδελ-φὴν Ψυχὴν—ὁ Πολικός Ἀστὴρ μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον, Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν καὶ Πι-κραμένην Καρδούλαν—ἡ Τρέλλα τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Χρυσὸν Παιδί, Λευκὸν Ἴογ, Ἑλπίδα τῶν Γονέων, Ὀπτασίαν Παραδείσου καὶ Βα-σιλέα τῶν Ρόδων—τὸ Ἐνδοξον Μεσοβόγγι-ον μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολόγγιου, Ὁρεάδα τῆς Χίου, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα καὶ Μαθρον Ἀετὸν—ὁ Βάδερ Πάουελ μετὰ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Κυρία μετὰ τὰς Καμε-λίαν, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς καὶ Κίτρινον Ντόμινο.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Κολοκυθόπουλον (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Ἀίμου (ὡς τώρα δὲν συνέβη τίποτε καὶ αἱ ἐπι-στολαὶ τῆς 1ῆς Κυριακῆς εἶνε σφῶς καὶ ἀκέραιαι· ἀν' οὐδὲν ἀργότερα... ποῖος ξέρει! ὁ κ. Φαῖων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἐπὶ προτιμῆς τὰς Ἐπιστολάς σου ἀπὸ καὶ ἄλλοι.) [Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου.) Παιδικὴν Χάραν [ΕΕ]

καὶ ἡ ἰδική σου φιλοπατρίκα μαρτυρεῖται ἐξ ὧν γράφεις περὶ τοῦ φιλοπατρίδος ποιητοῦ Ματθίουκα· εὐγε!) Ζδ-Ζδ (μόνος σου ἔκαμες ἐκείνην τὴν μετάφρασιν τοῦ Γαλλικοῦ μύθου; μὴ ἤρρεσε πολὺ ἔμαθα κ' εἰδὼ τὸν θάνατον τοῦ ἀληθινοῦ Ζδ-Ζδ· τώρα σὺ εἶσαι ὁ μόνος.) Ἀ-στὴρα τοῦ Βέγα (δὲν πειράζει· τὸ λάθος σου τὸ ἐδιορθώσα ἐγὼ.) Ἑρρίκα (σοῦ ἐπέρσαν τὰ ματάκια;) Πίθηκον τοῦ Βορρέον (δὲν εἶνε ἀ-νάγκη διὰ τοῦτο νὰ γίνωνται εἰδικοί Σύλλογοι· οἱ ὑπάρχοντες, οἱ ὁποῖοι ἐγγράφουν ἀπόρους, δὲν περιορίζονται εἰς τὴν συνδρομὴν, ἀλλὰ συχὰ τοὺς ἀγοράζουν Μ. Μυστικά καὶ χάρτην τῶν Ἀστέων κτλ. ὥστε εἰμποροῦν νὰ τοὺς ἀγοράζουν καὶ τὸ Σῆμα δι' εἰσφορᾶς.) Μυστηριώδη Φύ-σις (τὸ Σῆμα ἐστάλη—τὸ ἔλαβες;) Γεώργιον Ἀ. Χαρβαλίδην (ἔστειλα ἐκ νέου.) Γεώργιον Σκλάβον (ὡς καλῶς καὶ τακτικὸς συνδρο-μητῆς, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ δικαιολογήσῃς.) Λεωμωιάτικον Ἡλίον (ὁ ὁποῖος ἐσπαθῶναι ὄλονεν καὶ δὲν ἔχω πλέον λόγους νὰ τὸν εὐ-χαριστήσω.) Γλυκεῖαν Καρδίαν (σ' εὐχαρι-στῶ δι' ὅσα γράφεις· ἐλπίζω δὲ θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου περὶ τακτικωτέρως ἀλληλο-γραφίας.) Λεωρίαν Δεσφύλλαν (εὐχαριστῶ πολὺ Σῆμα ἔστειλα· περιμένω ψευδώνυμον.) Κ. Ζ. Πανταζῆν (ἔστειλα.) Ζαππίδα (τὰ σέβη μου πρὸς τὴν νέαν συνδρομητρίαν.) Β. Χ. Στύλο-γλον (τὸ Σῆμα σου παρεδόθη εἰς τὸ Ταχυδρο-μεῖον τὴν 4 Φεβρουαρίου.) Ἰππότην τοῦ Πη-λίου [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκθέσεις πόσας καλὰς γνωριμίας ὀρεῖσαι εἰς ἐμέ· κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω ἐν μικρὸν ἀπόσπασμα!) Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ἐπιστόδιον πού μου διηγεῖσαι· γράψε μου λοι-πὸν!) Μαρίαν Ν. Πυργιολῆν (περιέργον!) καὶ ὅμοις διὰ τὰ συλλάβια ἐστάλησαν.) Ἰωάννην Γιαμυλάκην (τὰς τιμὰς τῶν βουλωμένων γραμ-ματοσημῶν δὲν τὰς γνωρίζω· νάποταθῇς εἰς κενάνα γραμματοσημωπώλην.) Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου (χαίρω πολὺ ἔγινες καλὰ.) Φωτογρά-φον τοῦ Ἑδίσων (ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ πολὺν ἐνθουσιασμόν· βεβαίως θανάδειχθῇς ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φίλων.) Θυμωμένον Κώ-νωπα (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές προη-γούντο πολλὰ καὶ ἄλλαι καὶ δὲν ἔχω σήμερα τόπον.) Μακρολαΐμην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα χαίρω πολὺ σὺ ἤρρεσε τὸ ψευδώνυμον.) Νερέλιον (μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα πρῶτον ἀπὸ σέ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλων μέλων τοῦ Συλλόγου τὰ κατὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ καθηγητοῦ σας ὁ κ. Π. τοῦ ἐργασῆν ἰδιαιτέρως εὐχαριστήριον.) Φί-λιν τοῦ Κάλων (ἔστειλα) πολὺ εὐχαρίστως θὰ γνωρίσω τὴν Ἑρρίκον τῶν Ἀντικυθῶρων.) Βα-σιλείον Κ. Στυλοῦδην (ἀριστερα θὰ τυπωθῇ νέα ταινία.) Κρυφοδαγκανιάραν (ἡ Κική θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ ἂν τῇς στείλῃς τέτοια γραμ-ματόσημα.) Ἰδιότροπον Νεάνιδα (ὄχι, τὸ πα-λαιὸν σου ψευδώνυμον δὲν το ἔδωκα εἰς ἄλλην.) Βάδερ Πάουελ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φε-βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαρτίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψω- τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν τῇ Παιδείᾳ μας εἰς φανελήτους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

69. Συλλαβόγραφος

Τοῦ ἀλφβήτου πῆρα τέσσαρα ψηφία Κ' ἐθύμασα πῶς ἔβλεπα βολὰ! Ἡσυχάσε—μοῦ εἶπεν ὁ γιὰρός ποῦ μ' εἶδε Ἐν ζεύγος σου χρειάζεται γυαλιὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς φιλοπατρίδος Ἰδός.

70. Μεταγοχηματισμός.

Ἀπὸ θαλάσσιον πετηνὴν

Ἐν γράμμ' ἂν μεταβῇς,

Τότε... ἀνάγκη χαλινὸν.

Στὴ γλῶσσα νὰ τοῦ βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πνοῆς τοῦ Ζεφύρου.

71. Στοιχειόγραφος.

Μὲ τὴ χρυσὴ μου φορεσίαν πάντοτε ἐγὼ θὰ ἄρχω, Ἐἴτε σ' ἄγρὸν κατὰφυ-ον καμαρωτὸς ὑπάρχω, Ἐἴτε σ' ἀνάκτορον λαμπρὸ τὸν θρόνον λάβω πάλι, Ἀντὶ τοῦ Σίγματος ἕνα Τσὺ παίρνοντας γιὰ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος.

72. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

★ ★ ★ = Σύνδεσμος.

★ ★ ★ ★ ★ = Πο-αμῖς.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχ. Ποιητής.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος.

73. Κρυπτογραφικός.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 α β = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
2 3 4 2 = Μουσικὸν ὄργανον.
3 2 6 9 8 = Μέρος ὕγρου.
4 2 3 9 8 = Ἀρχαῖος βασιλοπάις.
5 3 3 9 1 α 8 = Βασιλεὺς τῆς Γαλ-
6 9 1 7 = Θεᾶ [λίας].
7 4 2 3 = Σπλάγγνον.
8 2 6 α 8 = Χόρτον.
9 6 9 α 6 = Ὀστούν.
α 6 α 8 = Ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολαΐμου.

74. Μυστικὰ Ἑρωτήσεις.

Διδάσκαλος:—Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ...;

Μαθητῆς:—Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τριχα-τάληκτον.

Διδάσκαλος:—Μπᾶ! Πῶς κάμνουν τὰ τρία γέννη;

Μαθητῆς:—Ὁ... ἡ... τὸ...

Διδάσκαλος:—Τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρ-σενικὸν εἶνε ἀρχαῖος μουσικὸς, τὸ θηλυκὸν ευ-τὸν ὑδρόδιον, καὶ τὸ οὐδέτερον ἀκρωτήριον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακρολαΐμου Φουξίας.

75—79. Μαχικὸν γρόμμα

μετὰ Κυβολέξον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γαχυμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἡλίου, πάντοτε τοῦ αὐ-τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, ἀπο-τελοῦσαι κατὰ σειρὰν κυβόλεξον.

βαλβίς, ἀρπαγὴ, βόθρος, πρῶτος, αἰωνός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογεῖας Ἀκτίνας τοῦ Συλλέου

80. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀσχηκτὰ συλλαβὰς τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν τὸνομα Γοργόνος:

1, Πρῶτων τῆς Ὀδυσσεΐας. 2, Μέρος τῆς ἀμάξης. 3, Τίτάν. 4, Νῆτος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑμμιόνης Τολιοπούλου

81. Ἑλλειποσύμφωνον

αα - ο - ηιο - ου - ω - εαυο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαρομήνης Καρδούλας

82. Γρίφος

Ι ΝΥ ΝΥ ΝΥ ΝΥ ΝΥ σός — τέλη τέ τέ τέ τέ τέ

τᾶν =

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστροῦ Αἰθρίας Νυκτός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτά 5 μόνον.] Ἐλάττωσθε ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδελφὰς τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μόνον μετὰ τὸ ἐξωτερικόν. — Κωνσ. Χριστοπούλου, Βιβλιοπωλεῖον Παρα-σκευοπούλου, Βέλος. (Δ, 15)

Παύ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ δελταρίων μέχρι νεωτέρας δηλώσεως. — Κική Φάρ-ρου. (Δ, 18)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Δὲν δέχομαι φαντασί. — Const. Yannika-panis—Trébizonde (Turquie) (Δ, 19)

Ἀνταλλάσσω cartes-postales πανταχόθεν. Προτιμῶ ποιοθεσίας χρωματιστάς ἢ καλ-λόνας. — Ἀλέκος Ν. Λαγόπατης, μαθητῆς Γυ-μνασίου, Τρίπολις. (Δ, 20)